

и други науки, които той ни прѣподаваше съ голѣма любовь. Редовно посѣщавахме и гимназията, дѣто отъ година на година все по-нови и по-сериозни упражненія, игри и военни изкуства научавахме. По-сетнѣ зехме да посѣщаваме извънграда стадиума, дѣто юношитѣ се обучаваха да яздатъ коне и да каратъ изкусно колесници. Тука и ние почнахме да яздимъ и прѣпускаме коне. И тѣй, отъ дома въ училището, отъ него въ гимназията, а оттамъ на стадиума. Споредъ това всичкото ни врѣме бѣ заето и ние не усѣщяхме, какъ днитѣ и годинитѣ се минаваха. Ала, освѣнъ тѣзи училища, въ града имаше и други училища, въ които разни учители, наречени **Софисти**, събираха юноши и младежи да ги учатъ на граматика, хубаво приказване и говорене, хубаво декламирање и най-главно учеа ги, какъ сладко да говорятъ прѣдъ народното събрание, какъ да сждятъ, ако станатъ сждии, или какъ да защищаватъ дѣла, ако станатъ адвокати. Софиститѣ земаха скжпо за своето учение и при тѣхъ можеха да отидатъ само най-богатитѣ момчета. Евфорионъ, макаръ да бѣ богатъ, не рачи да отиде въ тѣхнитѣ училища, защото знаеше, че софиститѣ учеа ученицитѣ и на криви работи, сир. учеа богатитѣ момчета, като се явятъ прѣдъ сжда, какъ да говорятъ, за да осждатъ и скубятъ сиромаситѣ. За това Сократъ не обичаше софиститѣ и много ги нападаше.

Азъ, Евфорионъ и Теогенъ бѣхме трима нераздѣлни и вѣрни приятели. Всички ни показваха за примѣръ и поука. Единъ день излѣзохме на разходка къмъ края на града. Минахме покрай двѣ-три чужди училища и излѣзохме извънъ града да се разходимъ. Тука съзрѣхме обширни хубави гра-